

Тямлю, як на свята великодні
Їздив я в село зі школи з міста.
По дорозі баюри, безодні,
Звільна тягнуться коні голодні,
Грає віз, як музика троїста.

У повітрі вже пахне весною.
Та зима ще не хоче вступати.
Хоть березовий гай під горою
Умаївся дрібного травою,
В дебрах сніг лежить, як білі лати.

Між корчами цвітуть первоцвіти,
З гір струйками біжать зимні води.
Вже дудки з верби скрутили діти
І — ну ж грати! Ну ж тобі трубіти!
Аж луна по чорнім лісі ходить.

І хотілося б тоді, не знаю
Чому, злізти з воза і полями
Йти, і кожне дерево обняти в гаю,
І цілувати кожну квітку при ручаю,
І до землі припасти, як до мами...

Земле! Моя ти рідна, люба нене!
Вітай мене зі святами, з весною!
Покрийся збіжжя лавою густою.
Най буря мимо йде понад тобою,
І най ім'я твоє буде благословенне!

Зрости в своїм родючій чорній лоні
Кожніське зерно, що з сівні упаде.
Най приберуть тебе сади, левади,
І тихий вечір най між ними сяде,

Блаженні най будуть спрацьовані долоні!

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «На чужині»](#);

.